

בשר ועד לבנה חמוצה — הונחו על השול-
חנות. זה היה האות. מבלי להתחשב בכללי
הטקס המורח, הגורס משום מה שאין מת-
חילים לאכול לפני שהמארח מוזמין את
אורחיו לשולחן, הסתערו המשחררים היהו-
דים על השולחנות. כרעי התרגולות, צלעות
הכבשים, הדגים המסוגנים, נחטפו ונבלעו
מייד. הידיים נשלחו אל תוך קרבי הכבשים,
שלפו משם גושי אורז. הפיתות נטבלו ב-
שפע הרוטבים והסלטים. תוך דקות ספור-
רות נטפו ידיהם ופניהם של הזוללים שמן
ורוטבים.

הישראלי הזולל הוכיח בפעם נוספת כי
אין הוא בררן. לאכול בידיים? — בידיים,
העיקר שיהיה אוכל, והרבה.
רק כשהשביעו הישראלים את רעבונם,
ובכרסים תפוחות דהרו במכוניותיהם חזרה

הדרוזים בגולן, בגליל ועל הר הכרמל.
שלושת אלפים מהם נהרו אל הכפר, חמו-
לות חמולות, כשהם נושאים מתנות לחתני
החגיגה.

אבל מלבדם ראו את עצמם עוד אלף יהו-
דים שושבינים בחתונה. סוף־סוף מי שיחרר
את הדרוזים, אם לא הם?

כל עסקני המפלגות המספלים בערבים,
כל קיבוצי הגולן והגליל, כל אנשי המימשל
הצבאי, כל חיילי המילואים המשרתים ב-
סביבה, ועוד סתם יהודים ששמעו שבמידל
שאמס עורכים פאנטאזיה — כולם עלו ל-
רגל, עם נשותיהם, ילדיהם וקרובי המשפ-
חה, כדי לקחת חלק בחגיגה.

בכיכר הגורן של הכפר, במרחק כמה עש-
רות מטרים ממוצב הגבול הסורי, שחייליו

באומאזיה

אחד מנכבדי הדרוזים במגידל שאמס שולף את אקדחו במירפסת
ביתו ויורה באוויר כדי להגביר את השימחה. ברקע, המשטח הענק.

בעוד הדרוזים דבוקים לכיטאותיהם ברקע, מסתערים היהודים
לעבר השולחנות הערוכים, שהנמשכו לאורך מאות מטרים.

ההסתערות

סנאת היפהפיות

סתיים מבנות מגידל שאמס, מתבוננות במטי קינאה
בכלה סיהן, שנישאה לבן־זוגה, בחתונה המפוארת
שידעה רמת־הגולן. בניגוד לערביות אין הדרוזיות מכסות פניהן ואינן נרתעות מהמצלמה.

לתל־אביב, העזו הדרוזים עצמם להתקרב
אל השולחנות. הם, שבמשך שעות ארוכות
ישבו פעורי פיות ועיניים למראה הישראלים
שבאו לשבור שבר, נאלצו להסתפק במה
שהותרו הישראלים. אבל מה שנשאר היה
מספיק להשביע אפילו את הקהל של איצ-
טדין בלומפילד.

כשגמרו הישראלים לאכול והלכו לבתיהם,
יכלו הדרוזים להתפנות לחגיגתם, הובילו את
החתן והכלה הצעירים לביתם החדש ככפר
בשירה ובריקודים.

יכלו לטווח את רוביהם אל החוגגים, הוקמו
שולחנות האוכל הארוכים. ובעוד הנכבדים
משני הצדדים, כולל ראש־הממשלה בפועל
יגאל אלון, נושאים נאומים ארוכים על
„ברית־הדמים שנכרתה בין העם היהודי ו-
העדה הדרוזית“ עשו מארגני הטקס את
שגיאת חייהם: הם ערכו את השולחנות,
העמיסו עליהם מכל טוב.

110 כבשים טבוחים, כאלף תרגולות צלו-
יות, ועוד מאות קערות עמוסות במיטב
מעדני המיטבח הדרוזי — מירקות ממולאים

החתן, שייד סאלח קנגי, מנהיג הדרוזים ברמת־הגולן, שיהיה חבר הפרלמנט הסורי,
קנג' אבן סאלח (בחליפה, מימין) החתן שלכבדו נערכה כל השימחה,
כודע בין חבריו השרים לכבודו שירי חתונה. משמאל נראה אביו של

החתן

הנלה סיהן קנגי, שהיא בת דודתו של החתן, יושבת בבגדי כלולות על כיסא
מוגבה, כשחברותיה מחוללות סביבה כדי לשמח אותה. הנשים הדרוזיות
לא נטלו חלק במסיבת החתונה, אולם עמלו משך שלושה ימים כדי להכין את המשתה הגדול.

הנלה